

19.02.2014 г. / 22:27:01

Вяра

05.03 по еретическия, †20 февруари по православния календар - Св. преподобни Лъв, епископ Катански. Св. свещеномъченик Садок, епископ Персийски и 128 мъченици с него

Житие на светия наш отец Лъв, епископ Катански († ок. 780 г.)

Свети Лъв,
епископ
Катански.
Фрагмент от
миниатюра в
стара ромейска
минология

Божият угодник Лъв, син на благородни и благочестиви родители, произхождал от областта Равена. Заради своя чист живот и разум той бил удостоен последователно с всички

свещени степени, а след като блаженият Савин, епископ на Катания, се преставил, по Божия воля бил възведен на епископския престол. Град Катания се намира на остров Сицилия, близо до планината Етна, която и сега продължава да изхвърля огнена лава. С приемането на епископския престол свети Лъв поел и всички трудове, които съпътствали новия му сан. Грижил се за сирачета, бедни, вдовици, болни, странници. Хранел ги и ги обличал със средства на църквата, лекувал недъзите им с молитвите си. Бил милостив отец към чадата си и верен пастир на стадото си, но за бесовете и техните слуги бил страшилище, както лъвът за вълците. По онова време в Катания живял някой си влѣхв на име Илиодор, син на вярващи в Христа благочестиви родители. Самият той бил кръстен със свето Кръщение, но впоследствие тайно се отрекъл от Христа и започнал да служи на бесовете, след като един иудей го научил да чародейства. Той смятал себе си за християнин, но всъщност бил езичник, слуга на бесовете и голям влѣхв. Не бил по-различен от древния влѣхв Симон, когото с молитвата си светите върховни апостоли Петър и Павел предали на смърт. Приличал във всичко на него. Със своята магьосническа сила правел поразителни чудеса. Внушавал на хората, че по сухото, през пътища и хармани текат реки, така че гражданите от двата пола си сваляли дрехите сред града и прекосявали, както им се струвало, реки. Превръщал камъни в злато, но не за дълго. С магьосническата си сила причинявал на търговците по тържищата големи загуби. С чародейства така възбуждал за плътски грях благородните девици, дъщери на честни и видни граждани, че те забравяли срам, напускали дом и родители и се шурали от място на място заради плътско наслаждение. Когато игемонът Луций донесъл за него на цар Лъв и на сина му Константин Багрянородни, те заповядали да го хванат, но Илиодор сам се предал в ръцете на онези, които дошли да го търсят. Качили го в Катания на един кораб и същия ден корабът пристигнал в

Цариград, като за един час изминал такова разстояние, каквото биха могли да си представят само хора, които са прекосявали с кораб морето от Сицилия до Тракия. Завели го при царя и неговия син, които го осъдили на смърт, но той веднага станал невидим пред очите им и се появил отново в Катания. Втори път го отвели в Цариград и го осъдили на посичане с меч, но влѣхвѣт пак станал невидим в мига, когато войникът издигнал над главата му меча и замахнал да я отсече. Мечът разсякъл само въздуха. Магьосникът пак се появил в Катания.

Често Христовият светител убеждавал Илиодор да се откаже от злите си дела, да се разкае и да се обърне към Бога, но било невъзможно да го уговори, както негърът не може да стане бял и твърдият камък да се превърне в мек восък. Нечестивецът не само че не се поправил, но замислил нещо, още по-лошо: насочил магьосническата си сила срещу Божия архиерей в желанието си да се надсмее над него. В един тържествен празничен ден в присъствието на народа светителят отслужвал със своя клир Божествена Литургия. В храма влязъл и влѣхвѣт Илиодор, който лицемерно се представял за християнин и тайно започнал да чародейства. В резултат на това едни от хората започнали да тропат в църквата като коне и да рѣмжат като животни, други се кикотели неудържимо, а трети се нервирали. Магьосникът се похвалил, че може да накара самия епископ с презвитерите и клириците да прекратят службата и да започнат да подскачат и танцуват, сякаш под звуците на музика. **Като разбрал замисъла му, Божият светител преклонил колене пред Божия престол, помолил се усърдно, станал, излязъл от олтара, метнал омофора си на врата на магьосника и така го вързал. Извел го от църквата и сред града заповядал да донесат много дърва и да накладат голям огън. Когато това било направено, светецът разпитал Илиодор за**

всичките чародейства и злини, които бил сторил, и както го държал свързан с омофора, влязъл с него в огъня, сред пламъците, без да го изпуска, и не помръднал от мястото си, докато нечестивецът не изгорял напълно. После Божият архиерей Лъв се върнал в църквата и довършил Божествената служба. Това дивно чудо хвърлило в ужас всички, защото, докато държал вляхва сред пламъците, самият светител не само че не пострадал от огъня, но и светителското му облачение не било докоснато от пламъците: росата на Светия Дух го обкръжавала и го пазела сред пламъка. Мълвата за чудото обиколила краищата на земята. Като

научили за станалото, царят и синът му приели с големи почести светеца в Цариград, паднали пред нозете му и просели неговите молитви. На влизане в двореца блаженият носел в одеждата си горящи въглени, които изобщо не я прогорили. Този велик Божий угодник извършил и много други чудеса: чрез него слепи проглеждали, болни се изцелявали, бесове били пропъждани. С молитва разорил идолско капище и съборил идолите му. Преставил се на Господа в почтена старост.

По това време една кръвоточива жена от сенаторски род дошла от околностите на Сиракуза в Катания, при светеца. Тя страдала отдавна от болестта и лекарите вече се били отказали да я лекуват. Като чула, че с молитвата си епископ Лъв лекува болни, се запътила при светителя, за да се помоли за нея. На влизане през градската врата чула погребален звън. Попитала кой е починал и ѝ отговорили, че се преставил свети епископ Лъв. Изпълнена с дълбока скръб, жената отишла при покойния и щом се докоснала до одъра му, кръвотечението веднага спряло и тя оздравяла напълно. Святото тяло на епископа било положено в църквата на света мъченица Лукия, построена от блажения Лъв. От мощите на Христовия светител

изтичало благовонно миро, което изцелявало всякакви недъзи за слава на Христа, Нашия Бог.

Тропарь преподобного Льва, епископа Катанского

глас 4

Правило веры и образ кротости,/ воздержания учителя,/ яви
тя стаду твоему,/ яже вещей истина,/ сего ради стяжал еси
смирением высокая,/ нищетою богатая,/ отче Льве,/ моли
Христа Бога/ спастися душам нашим.

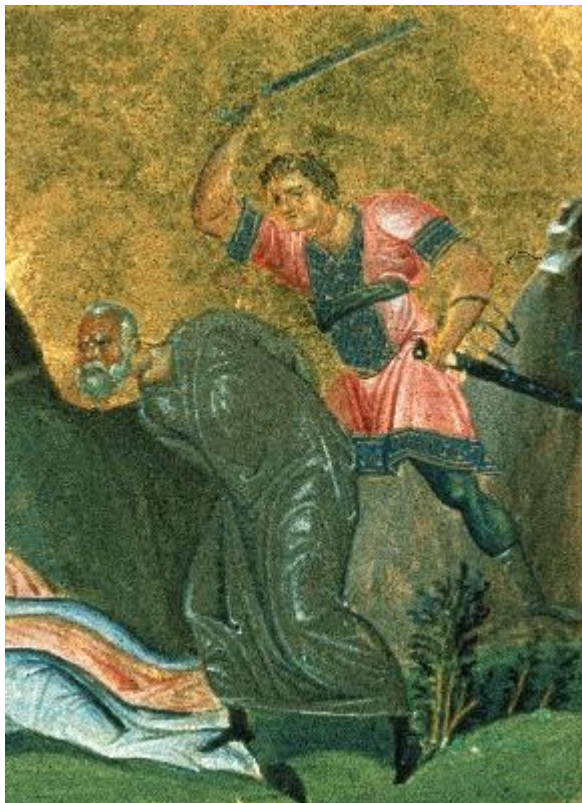
Кондак преподобного Льва

глас 8

Якоже светильника превелика, Церковь имать,
всеблаженне,/ тебе, паче солнца сияюща,/ юже твоими
молитвами сохрани, блаженне,/ непобедиму, и непоколебиму
от ереси всякия, и нескверну,// яко приснопамятный.

(Църквата те има за превелик светилник, всеблажени, сияещ
повече от слънцето; съхрани я с твоите молитви, блажени,
непобедима и непоколебима от всякакви ереси, и нескверна,
като вечнопамятен.)

**Страдания на свети священомъченик
Садок, епископ Персийски, и на 128
мъченици с него († 342-344 гг.)**

Свети Садок се възкачил на епископската катедра в персийските градове Салик и Ктизифон след свети Симеон, който пострадал за Христа. Една нощ свети Садок сънувал дивен сън. Като се събудил, свикал своя клир от презвитери и дякони (по онова време те се укривали, понеже се боели от царя) и започнал да им говори:

- Тази нощ видях насън стълба, която стигаше до небесата. На нея в голяма слава стоеше свети епископ Симеон, аз бях на земята. Свети Симеон ми извика: "Качи се при мен, Садок, не бой се. Аз се качих вчера, ти ела днес."

След това видение и след думите на светеца не се съмнявам, че ще ме подложат на мъчения за Христа. Думите на свети Симеон: "Аз се качих вчера, ти ела днес" означават, че той пострада миналата година, а на мен ми предстои тази година да понеса мъчения и смърт.

След това започнал да поучава клира:

- Обични мои братя и отци, да възлюбим Бога от цялата си душа и нашия Господ Иисуса Христа с целия си ум. Като се покрием с бронята на вярата, да не се плашим от злото, да не изпадаме в ужас, ако ни постигнат мъчения и смърт, нека всеки от нас бъде добър воин на Христа. Ако трябва да умрем, нека умрем като свършени. Ако ни е съдено да живеем, ще живеем както праведните. Дори и да умрем, ще умрем за

нашия Спасител и няма да се боим от меча, ако чрез него трябва да влезем във вечния живот. Докато е още ден, нека ревностно се потрудим за спасението на душите си, за да получим нетленните блага, да се удостоим с чест и безконечна слава в Царството Небесно, за да се слави името ни от християнския род. Братя, нека молим Бог да изпълни скоро това, което ми се представи във видение. Защото онзи, който е от духа, с радост и неизказана любов се стреми да понесе мъчения и смърт за Христа и не се бои, понеже винаги е готов на такъв подвиг. За плътския човек смъртният час е страшен и ужасен. Добродетелните хора обаче сами усърдно и великодушно се стремят към такава смърт, за да наследят вечен живот, а немарливите и нехайните се крият от смъртта. Защото ония, които обичат Бога, възлизат при Бога, а които обичат света, остават в света. Първите напускат тялото за радост и веселие, вторите остават да живеят, за да страдат и въздишат.

На втората година от гоненията персийският цар Сапор пристигнал в споменатите градове Салик и Ктизифон. Тогава наклеветили пред него свети епископ Садок, чието име значело "приятел на царя". И наистина с всичката си душа и с цялата си сила той обичал небесния Цар - Христа. Отличавал се с голямо въздържание и бил изпълнен с вяра и истина. Бил подражател на свети Симеон, когото наследил на светителския престол. Сапор изпратил войници, за да хванат епископа с целия му клир. Заловили с тях и много други християни и монаси, 128 на брой. Оковали ги във вериги и ги хвърлили в тъмница, място мрачно, зловонно и страшно. Тук в продължение на пет месеца те понесли невъобразими страдания. Нечестивите слуги на безбожния цар овързали с тънки въжета всеки от мъчениците и с помощта на дърво ги стягали така, че костите на страдалците се чупели и кожата им се пукала - такива страшни мъки понасяли.

Мъчителите ги карали:

- Поклонете се на слънцето и огъня, изпълнете царската воля и ще останете живи.

Свети Садок отговарял:

- Ние сме християни и се покланяме на Единия Бог, Творец на небето и земята. На Него служим с цялата си душа и с всичките си сили, а на слънцето и огъня не ще се поклоним и няма да ги почитаме, понеже са сътворени да служат на хората. Няма да се подчиним на царската заповед и не ще отстъпим от нашия Бог. Смъртта не е страшна, защото чрез нея ще преминем от временния суетен живот във вечното царство. И тъй, няма какво да чакате - убийте ни, не щадете кръвта ни, вече неведнъж проливана пред очите ви.

Царят се обърнал втори път със заповед към светците:

- Ако не послушате и не изпълните волята ми, скоро ви чака страшна гибел.

Светиите единодушно отвърнали:

- Бог не ще ни остави да погинем, не ще умрем в Христа, защото Той ще ни оживи с блажен и вечен живот, ще ни направи наследници на безсмъртното царство и покой. Не отлагай смъртта ни, защото сме изпълнени с решимост да пострадаме за нашия Бог. Няма да се поклоним на слънцето и огъня, няма да се подчиним на нечестивите царски разпоредби, които носят смърт и гибел.

Като видял, че стоят твърдо във вярата, царят издал указ всички да бъдат посечени с меч. Щом чули това, светците с радост започнали да се готвят за смъртта. Извели ги извън града. По пътя те радостно пеели: "Съди ни, Боже, и застъпи се в тъжбата ни с тоя недобър народ. Избави ни от лукави и

несправедливи люде, проливащи кръв, избави ни, защото Ти, Господи, си наша надежда.”

Когато дошли на лобното място, единодушно издигнали глас:

- Благословен си, Господи, Боже наш, Който ни сподоби с тази благодат. Ти не презря нашите молитви, а ни сподоби с драгоценния венец на мъченичеството. Ти, Господи, знаеш колко го желаем. Благословен да е нашият Бог, Твоят Единороден Син, Отче, Който ни спаси и ни призовава за вечен живот. Не ни оставяй, Господи, да бедствуваме в този свят, но ни утвърди навеки заради Твоята благост, умий ни в нашата кръв от греховете ни, защото Ти си, Боже, едничък препрославен с Единородния Твой Син и с Пресветия Твой Дух во веки. Амин.

Докато светците възнасяли молитвата към Господа, нечестивците ги избивали, но те продължавали да славословят Бога, докато не бил умъртвен и последният от тях. Мъчителите откарали доблестния и прославен страдалец Садок окован в друг град, наречен Витлапат, и там отсекли неговата достойна и свята глава. Тъй завършили земния си живот всички тези свети и славни мъченици, възхвалявайки и славословейки нашия Господ Иисус Христос, на Когото подобава всяка слава, чест и поклонение с Отца и Светия Дух сега и винаги, и във вечни векове. Амин.

Кондак священномученика Садока, епископа Персидского

глас 4

Владычню речению усердно в подобстве последова, / яко убо пастырь добрый душу свою за Христовы овцы положил еси,/ священномучениче Садоче, молим тя, многострадальне, / моли пастырем начальника Христа/ и нас причести деснаго овец

стояния,/ да воспоем ти:/ радуйся, священный отче Садоче,/ иже за Христа кровь свою излиявый.

ЧЕТИ-МИНЕНТЕ

{{_LINK1_}}